

Londres-Banyoles-New York

Jazz i Leïa Rodríguez, Carla Pérez i el bateria Antonio Postius s'han Mourn. Foto: HAROLD ABELLAN.

Diuen els banyolins La Moral Distreta [<http://lamoraldistreta.bandcamp.com>] que “Banyoles és el Seattle català”. No tant com una declaració, exageradament volguda, d'orgull envers el poble d'on un mai deixa de pertànyer sinó per reivindicar aquest halo de ser l'avantguarda musical, amb un so tenyit d'obscuritat, que a la capital del Pla de l'Estany sempre s'ha vinculat amb noms referents com Kitsch o Fang. És per això que Mourn [<http://www.sones.es/es/content/mourn>], la sensació indie del moment amb més projecció internacional (l'edició nord-americana de Rolling Stone n'elogiava el “postgrau en rock

tempestuós” tot i ser estudiants de secundària) havien de fer parada, en la seva gira, entre Londres i Nova York, a l'Auditori de l'Ateneu [<http://www.ateneu.banyoles.cat>] de Banyoles, en el que és el debut a les comarques gironines.

Joveníssimes, de 15 a 18 anys, i amb l'estètica adequada perquè un prestigiós segell discogràfic nord-americà s'hi fixés –hi ha el màrqueting, però les Mourn [<http://ohmourn.bandcamp.com>] no són de les que porten camisetes dels Rolling Stones i The Strokes el primer dia d'institut per fer-se veure– l'actitud a l'escenari de Jazz i Leïa Rodríguez (filles de Ramon Rodríguez, The New Raemon) i Carla Pérez, i la d'un bateria provinent del metal com Antonio Postius, que es percep amb la potència del so i amb cops molt forts, denota que els maresmencs no només tenen una base més que alta sinó futur.

Entre un cert desvergonyiment, el que dona la seguretat de saber-te un talent emergent, i la innocència pròpia que dona no tenir ni 20 anys, Jazz i Carla, a les guitarres i a les veus, van presentar i enllaçar les cançons del seu primer LP. Veus tèbies i dolces que es transformaven en contundència per presentar cançons dures que evoquen el rock dels noranta com Otitis

Marshall o Dark issues. Amb tanta força és lògic que després del primer tema, Your brain is made of candy, a Jazz se li trenqués una corda i demanés amb naturalitat ajuda i pronunciés un “adéu corda!” que va sonar tan naïf com entendridor per part d'una nena que quan les amigues escoltaven Hannah Montana ella ja prometia amor etern a The Clash. El pare músic, amatent, en el paper de mànager a la gira, va donar el cop de mà a la filla, igual que David Juan, el veu i guitarrista dels teloners La Moral Distreta –tot un detall deixar la guitarra–, o del líder de Kitsch, Lluís Costabella, que va afegir-se amb un somriure a solucionar el petit succés. The New Raemon o el pare de les Mourn va donar algun consell a cau d'orella entre cançó i cançó. Perquè el concert respirava un cert aire familiar, de presentació entre els amics músics del pare, i menys pensat per als companys de l'insti. En la nit de les guitarres rabioses i de les veus que escupen i s'enrampen, tapades pel rock sorollós, hi va haver referències a un pintor inventat a classe, Philliphius o un altre com Dalí; les dues amigues es van trobar fent batxillerat artístic a Mataró. Mourn són l'excepció, la diferència. I estan en els inicis, que són bonics i, a més, fantàstics, perquè tens una banda i demà voles a Nova York.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 22-03-2015 Pàgina 51

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/834826-londres-banyoles-new-york.html?piwik_campaign=r

ss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss